

Η κατάληψη του Χημείου τον Μάιο του 1985 αποτελεί ίσως το σημαντικότερο γεγονός στην ιστορία του μεταπολιτευτικού «αντιεξουσιαστικού χώρου». Η κατάληψη έχει τις ρίζες της στις «εχθροπραξίες» των Εξαρχείων τον Οκτώβριο του 1984, όταν ο τότε Αρχηγός της Αστυνομίας Μποσινάκης ηγήθηκε των περίφημων «επιχειρήσεων Αρετή», με στόχο την εκκαθάριση της συνοικίας από τα «αντικοινωνικά αναρχικά στοιχεία». Οι επιχειρήσεις διακόπηκαν προσωρινά στις αρχές του νέου χρόνου έως και τον Απρίλιο του 1985, όταν και επαναλήφθηκαν σε καθημερινή βάση, με συνεχείς συλλήψεις πολιτών - όχι κατ'ανάγκην αναρχικών - και επιβολή ενός πρωτοφανούς κλίματος αστυνόμευσης της περιοχής. Στις 9 Μαΐου του 1985 ο χώρος των αντιεξουσιαστών οργανώνει συγκέντρωση στην πλατεία Εξαρχείων με αίτημα να φύγει η αστυνομία από τα Εξάρχεια. Η τελευταία απαγορεύει τη συγκέντρωση και περικυκλώνει την πλατεία μη αφήνοντας τον κόσμο να πλησιάσει σε αυτήν. Εξαπολύοντας ένα πογκρόμ συλλήψεων αναρχικών στους γύρω δρόμους «αναγκάζει» ένα μεγάλο τμήμα τους να εισέλθει στο Χημείο και από εκεί να οργανώσει τις επιθέσεις εναντίον των ΜΑΤ και των ΜΕΑ (ειδικές δυνάμεις με πολιτική ενδυμασία). Το βράδυ της 9^{ης} Μαΐου θα σηματοδοτεί από βίαια επεισόδια, καθώς δυνάμεις του αντιεξουσιαστικού χώρου κατεβαίνουν στο κέντρο της Αθήνας από κάθε γωνιά του Λεκανοπεδίου προς ενίσχυση των καταληψιών, ενώ από την άλλη μεριά χιλιάδες αστυνομικών αποκλείουν το κέντρο της Αθήνας και περικυκλώνουν το Χημείο. Συλλαμβάνονται 14 άτομα τα οποία παραπέμπονται με βαριές κατηγορίες.

Την επομένη 10 Μαΐου οργανώνεται συγκέντρωση στο κτίριο της Νομικής και σχηματίζεται πορεία προς το αποκλεισμένο από την Αστυνομία Χημείο. Τις επόμενες ημέρες οι συγκεντρώσεις και πορείες προς το Χημείο θα είναι καθημερινές, έως τις 13 Μαΐου οπότε και έπειτα από παρέμβαση του Μανόλη Γλέζου τα ΜΑΤ λύνουν την πολιορκία. Οι καταληψίες εξέρχονται του κτιρίου με τον Μ.Γλέζο μαζί τους και ενώνονται με μεγάλη πορεία που τους περιμένει στη συμβολή των οδών Ακαδημίας και Μαυρομυχάλη. Το τέλος της κατάληψης είναι ειρηνικό και δημιουργείται η αίσθηση μιας μεγάλης πολιτικής νίκης του χώρου απέναντι στην κρατική καταστολή. Την επομένη 14 Μαΐου πραγματοποιείται συγκέντρωση του αντιεξουσιαστικού χώρου στα Προπύλαια, η οποία συγκεντρώνει περισσότερα από 5.000 άτομα.

Δύο συνθήκες επέδρασαν κατά τα φαινόμενα ώστε να μην εξελιχθεί η κατάληψη του Χημείου σε μια εκατόμβη θυμάτων: α) η προεκλογική περίοδος ενόψει των εκλογών της 2ας Ιουνίου 1985. Η κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου δεν ήθελε να διακινδυνεύσει – πέραν ενός σημείου – τη δημιουργία ενός εκρηκτικού κλίματος στο κέντρο της Αθήνας, όπου θα κατηγορείτο, από τη μία πλευρά για «απάθεια» έναντι μιας μικρής και ακραίας μειοψηφίας και από την άλλη πλευρά για κατασταλτική πολιτική έναντι μιας ομάδας νεολαίων. Η αρχική – προφανώς – εκτίμηση ότι θα μπορούσε εύκολα σχετικά να εκκαθαρίσει το χώρο αυτό διαψεύστηκε γρήγορα, αφού αποδείχτηκε ότι ο χώρος των αντιεξουσιαστών δεν αριθμούσε πλέον μερικές δεκάδες περιθωριακών, ενώ, επιπλέον, «ακουμπούσε» στις αντικατασταλτικές ευαισθησίες ενός ισχυρότερου πολιτικού – κοινωνικού χώρου που έφτανε ακόμη και στις παρυφές του τότε κυβερνώντος κόμματος, του ΠΑΣΟΚ. β) η ύπαρξη εκρηκτικών στο χώρο του Χημείου, γεγονός που οδηγούσε στο φόβο μήπως οι καταληψίες επιχειρούσαν ως ύστατη πράξη άμυνας τη χρήση τους, με ανυπολόγιστες συνέπειες.

Η κατάληψη του Χημείου του 1985 τελειώνει με μια συμβολική νίκη του αντιεξουσιαστικού χώρου. Από τότε ο χώρος αυτός θα αποτελεί μια διακριτή για τα ελληνικά δεδομένα «ιδεολογικο-πολιτική οικογένεια», μειοψηφική μεν αλλά αρκετά δυναμική. Η επίδραση του Χημείου θα είναι σημαντική στο να προκύψει τα επόμενα χρόνια μια νέα γενιά «αντιεξουσιαστών νεολαίων», ενώ καταλυτική θα είναι η επιρροή του στα πολυάριθμα μουσικά γκρουπ που θα γεμίσουν τα σχολεία της περιφέρειας της Αθήνας.